

Arrest

**nr. 41 999 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE RUYCK, die loco advocaat H. MARIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2009 werd verzoeker, die in het bezit was van een Italiaanse verblijfsvergunning en volgens zijn verklaringen op 14 februari 2009 het Rijk is binnengekomen, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 14 mei 2009.

1.2. Verzoeker legde op 20 mei 2009, samen met een Belgische vrouw, een verklaring van wettelijk samenwonen af.

1.3. Op 3 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en

beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 10 augustus 2009 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met een Belgische vrouw, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Bij arrest nummer 32 598 van 13 oktober 2009 verwierp de Raad het tegen de beslissing van 3 juli 2009 ingestelde beroep.

1.6. Op 15 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 januari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10/08/2009 door (K., I.) (...) van Sierra Leone nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie :

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie :

Betrokkene legt slechts twee verklaring op eer door derden voor. Beide verklaringen zijn nagenoeg identiek opgesteld en spreken wat betreft de duurzaamheid van de relatie over 'een geruime tijd'. De effectieve duur kan hier geenszins uit afgeleid worden. Verklaringen op eer kunnen bovendien niet aanvaard worden als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie aangezien ze geen reële feiten bevatten en bovendien niet op hun objectiviteit kunnen getoetst worden.

Betrokkene legt verder geen enkel ander bewijs voor om de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie aan te tonen. Omwille van deze reden wordt het verblijf van betrokkene dan ook geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 4 en art.2§1 van het Ministerieel Besluit houdende delegatie van de bevoegdheid van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.

De bestreden beslissing werd genomen door attaché V. T. De bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent het verblijf komt toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van de bevoegdheid van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister is.

Bij een beslissing als in casu kan de bevoegdheid worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingen die titularis zijn van een graad die minstens in rand 10 is ingedeeld.

De betrokken attaché - V. T.- is geen beambte titularis van een graad als voorzien in betrokken Ministerieel Besluit."

3.1.2. In de nota repliceert verweerder dat verzoekers opmerkingen niet kunnen worden aangenomen. Allereerst laat verweerder gelden dat het ministerieel besluit van 17 mei 1995 waarnaar verzoeker verwijst werd opgeheven bij ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009). Hij stelt dat verzoeker dus niet op ontvankelijke wijze de schending kan aanvoeren van bepalingen van het ministerieel besluit van 17 mei 1995.

Voorts werpt verweerder op dat mevrouw V. T. een attaché is, die tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij haar bevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing ontleent aan de artikelen 6 en 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009. Hij voegt ter onderbouwing van zijn stelling bij zijn nota met opmerkingen een attest van de Dienst Personeel en Organisatie van de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken – Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin bevestigd wordt dat mevrouw V. T. als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

3.1.3. In de repliekmemoirie zet verzoeker uiteen dat verweerder *"niet enkel kan verwijzen naar een eigen verklaring als zou mevrouw V. T. daadwerkelijk bevoegd zijn."* Hij stelt dat aangezien het benoemingsbesluit niet werd voorgelegd niet bewezen is dat mevrouw V. T. attaché is en dus niet bewezen is dat de betrokken persoon daadwerkelijk bevoegd is tot ondertekening van de bestreden beslissing.

3.1.4.1. De Raad merkt op dat verweerder terecht aangeeft dat het ministerieel besluit van 17 mei 1995, waarnaar verzoeker verwijst, werd opgeheven bij ministerieel besluit van 18 maart 2009. Een schending van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

3.1.4.2. Voorgaande vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing niet dient te onderzoeken. Een middel dat een bevoegdheidsbetwisting omvat raakt immers de openbare orde. Hierbij moet worden opgemerkt dat, in voorliggende zaak, niet ter discussie staat dat de beslissing van 15 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg dient te worden nagegaan welke ambtenaren bevoegd zijn om als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van deze reglementaire bepaling, een beslissing te nemen.

Artikel 13, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 luidt als volgt:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; artikel 26, § 3, eerste lid, § 4, en § 6, eerste, tweede en vierde lid; artikel 26/2, § 2, vijfde lid, en § 3, vierde lid; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; artikel 40, eerste en vijfde lid; artikel 49; artikel 51, § 3, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1,

§ 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; artikel 118, eerste lid. (...).”

Gelet op deze bepaling staat vast dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder bewijst, aan de hand van een attest dat uitgaat van de personeelsdienst van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat mevrouw V. T. een attaché is die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werkt op de Dienst Gezinshereniging. Het stuk dat werd voorgelegd door verweerder volstaat – nu verzoeker niet aangeeft, laat staan aan toont, dat het voorgelegde attest vals is of de inhoud van dit attest niet in overeenstemming is met de werkelijkheid – als bewijs dat de bestreden beslissing is genomen door een bevoegd ambtenaar. Aangezien niet alle personeelsleden in overheidsdienst benoemd worden, doch er evenzeer contractueel personeel bij de overheid tewerkgesteld is kan verzoeker verder niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat enkel via het voorleggen van een benoemingsbesluit het bewijs kan geleverd worden dat mevrouw V. T. als attaché werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

A. Verzoeker herneemt hetgeen hoger reeds werd aangehaald en waaruit eveneens blijkt dat de motivering onjuist of niet afdoende zal zijn;

Immers is het aan gerekwestreerde genoegzaam bekend dat per 20.03.2009 een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd. Hier wordt door gerekwestreerde op geen enkel ogenblik naar verwezen.

Verzoeker stelt dat de motivering niet afdoende is, daar niet kan worden geoordeeld op een juridisch correcte manier.

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoeker verwijst naar hetgeen verder wordt gesteld omtrent de wettelijke samenwoning.

B. Quid wettelijke samenwoning?

B.1. Verzoeker benadrukt dat op 20/03.2009 een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd voor de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent. Verzoeker verwijst naar het document wettelijke samenwoning. (stuk 2 : ontvangstbewijs verklaring wettelijk samenwonen op basis van artikel 1476 B.W.)

Door het samenwoningsinstituut werden de artikelen 1475 tem 1479 van het Burgerlijk Wetboek toegevoegd.

B.2. Is een inschrijving in het Belgisch bevolkings- vreemdelingen- of wachtregister vereist voor de wettelijke samenwoning? De rechtsleer stelt uitdrukkelijk dat dit niet het geval is.

Conform artikel 102 van het Burgerlijk Wetboek is de woonplaats de plaats waar men zijn hoofdverblijf heeft. De plaats waar men zijn hoofdverblijf heeft is een feitenkwestie.

Gelet op het feit dat de wetbepalingen omtrent de wettelijke samenwoning voorkomen in het Burgerlijk Wetboek, moet men toepassing maken van het begrip woonplaats uit artikel 102 B.W.

Er wordt uitdrukkelijk bevestigd dat dan ook niet kan worden getwijfeld dat een vreemdeling die hier illegaal op het grondgebied verblijft een wettelijke samenwoning kan aangaan met een Belg, zolang ze een gemeenschappelijk hoofdverblijf hebben in België

(“Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen” deel VI, par 2, p.113 ev)

In casu werd deze hoofdverblijfplaats herhaaldelijk gecontroleerd door de woonstcontrole van de politie.

In de thans voorliggende beslissing wordt hierop met geen enkel woord terug gekomen, ondanks het voldoen aan de wettelijke voorschriften qua samenwoning.

DIENVOLGENS is het duidelijk dat de voorliggende beslissing niet correct of minstens niet afdoende werd gemotiveerd.

B.3. De wettelijke samenwoning beïnvloedt de staat van de persoon en belangt de openbare orde aan. Dienvolgens kan het verblijf van verzoeker niet geweigerd worden, zonder de wettelijke samenwoning te miskennen. De wettelijke samenwoning dient evenwel te worden erkend.

Indien men de wettelijke samenwoning niet wenst te erkennen, dient hiervan de nietigverklaring te worden gevorderd.

(“Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen”, deel VI, par 2.3.6, p.119 ev)”

3.2.2. Verweerder betoogt dat verzoeker er niet alleen in slaagt om inhoudelijke kritiek te geven op de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen maar deze motieven ook weergeeft, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast stelt verweerder dat verzoeker nalaat in te gaan op de beweerdte schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. Verzoeker herneemt in zijn repliekmemoirie, met betrekking tot het tweede middel, de kritiek die reeds in het verzoekschrift naar voor werd gebracht.

3.2.4.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden gesteld dat deze bepalingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van drie maanden als familielid van een burger van de Unie aangezien hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar te hebben met zijn partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangebrachte documenten worden besproken zodat hij kennis heeft van de redenen die verweerder er toe brachten om geen bewijskracht te verlenen aan deze stukken. Tevens wordt verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepalingen. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden dat hij het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt niet kent, aangezien hij dit motief in zijn verzoekschrift weergeeft en bekritiseert.

3.2.4.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 40bis, §§ 2 en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleidt of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde partner van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Verzoeker houdt weliswaar voor dat hij samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en dat de politie herhaaldelijk controleerde of hij verbleef op het adres dat hij als zijn hoofdverblijfplaats omschrijft, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. In de bestreden beslissing wordt het gegeven dat een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd en dat verzoeker bij zijn Belgische partner verblijft immers niet in vraag gesteld, maar wordt geduid dat verzoeker in gebreke bleef om aan te tonen dat de relatie waarop hij zich beroept een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met miskenning van de beschikbare bewijsstukken zou geoordeeld hebben dat de effectieve duur van de relatie niet kan afgeleid worden uit de overgemaakte documenten. Verzoeker betwist of weerlegt de door verweerder gedane vaststellingen niet en bevestigt in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift zelfs dat hij zijn partner pas leerde kennen nadat hij in januari 2009 in België arriveerde teneinde een bezoek te brengen aan een vriend. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het bestuur, op 15 december 2009, zijnde het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, ten onrechte zou gesteld hebben dat geen duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar werd aangetoond.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.4.3. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker, wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte bepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepaling volgens verzoeker door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK